

LAURA WOOD

A Single Thread of Moonlight

Egyetlen szál
holdfény

fine
selection

„Hamupipőke bosszútörténete egy kis Bridgerton-hangulattal.
Ínyenceknek!” – Observer

LAURA WOOD

A Single
Thread of
Moonlight

Egyetlen szál
holdfény

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

AJ-nek, az egyik saját tündérkeresztanyámnak

„Min is múlik az élet meg a vagyon!...”¹
– Alexandre Dumas, *Monte Cristo grófja*

¹ Csetényi Erzsi fordítása

Prológus

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kislány, aki aranyfonából
szótt álomban élte életét.

Egy óriási, zezugos házban lakott vidéken. Ezt a házat generációkon át az édesapja családja birtokolta, a lány pedig egyenesen imádtá. Imádtá az egymásba nyíló folyosók és szobák kusza összevisszaságát, a hatalmas, György korabeli ablakokat és a régi, Tudor-stílusú gerendákat.

A ház nagy volt, az apja pedig nagy ember. Senki sem ülte meg úgy a lovat, nem lőtt úgy senki, és nem is tudta senki úgy a levegőbe dobni őt, mint az édesapja. Nem is emlékezett rá, mikor ült életében először lovon; mintha születése pillanatától kezdve tudta volna, hogyan vágtsasson át a nyílt mezőkön. Az apja többször is körbevitte őt a birtokán, és izgalmas történeteket mesélt neki vakmerő kalandjairól.

A lány édesanyja nem volt több, mint mézszínű haj és kék szempár ködös emléke. Lány hang és gyöngéd karok.

„Törékeny.” Így emlegette őt a lány apja, ami azt jelentette, hogy nincs helye hangos szónak, rohangelésnek vagy ugrabugrásnak. Az

édesanyja szobáiban olyan csend honolt, mintha álom szállt volna rájuk; mintha egy tündérmese elvarázsolt hercegnője lakott volna bennük.

A lány mindent tudott a tündérmesékről, mert az édesanyja felolvasta őket, miközben lánya szőke fürtjeit fésülgette. Az anyja a varrás művészetét is megtanította neki; hogyan készítsen gyönyörű dolgokat csupán anyagból és fonálból, s a kislány számára ez felért egy újabb varázslattal.

Gond nélkül élték az életüket, és a napok úgy követték egymást, mint takaros kis öltések egy gyönyörű kárpiton.

Azután, amikor a lány kilencéves lett, az arannyal szőtt élet foszlásnak indult.

Az édesanyja meghalt – egyik nap még ott volt, másnap meg egyszerűen semmivé lett. Akár egy gyertya, amely a hetek és a hónapok múlásával mindjobban és jobban leég, míg végül kialszik a lángja.

Ám a lánynak még ott volt az apja, és ő jobban ragaszkodott hozzá, mint valaha. Ő jelentett számára mindent a világon, és a lány, mintha csak az árnyéka lenne, követte a férfit, bármerre is járt.

Aztán, kevesebb mint egy évvel az édesanyja halála után, a lány apja újránősült.

A kislány eleinte izgatott volt, amiért kap egy mostohaanyukát és két mostohatestvért, de új családja ridegnek és kegyetlennek bizonyult. Az apja szép lassan eltűnt, reggeltől estig a színet sem lehetett látni odahaza. Többé már nem vitte magával az árnyékát.

Majd egyetlen évvel az esküvőt követően megtörtént az elképzelhetetlen. A lány apja – hét megye legjobb lovasa – a hazafelé vezető úton lovasbalesetet szenvedett. *Egy nyúlüreg*, ezt mondták a kislánynak. Leesett a lováról, és menten meghalt.

Képtelenség! Az apja minden egyes nap ugyanazt az utat róttta az erdőben, kizárt, hogy olyan könnyen leesett volna a lováról. A kislány, ha hallotta, felismerte a kegyes hazugságot. Látta az elégedett mosolyt a mostohaanyja fekete fátylán keresztül, és a szíve mélyén tudta az igazságot: egy hidegvérű gyilkossal él egy fedél alatt.

De nem volt bizonyítéka, és nem volt senki, akiben bízhatott volna.

És az a baljós érzése támadt, hogy talán ő lesz a következő.

Ezért aztán azt tette, amit minden, magára valamit is adó fiatal hősnő tenne.

Megesküdütt, hogy egy nap majd bosszút áll.

Aztán elszökött.

Első rész

London

1899 októbere

Első fejezet

Nem sokan tudják, mikor éri el őket a halál, én viszont tudtam, mégpedig percre pontosan. Amint 1899. november huszonötödikén éjfél ut az óra, Iris Penelope Scott-Holland meghal. Ez állt a kezemben szorongatott levélben.

Felsóhajtottam, lehunytam a szemem, és összegyűrtem az ujjaim közt tartott papírlapot.

Rég nem viseltem már az *Iris Scott-Holland* nevet. Immár majdnem hét év telt el, mióta elszöktem otthonról, és – a magánnyomozó szerint, akit az összegyűjtött és félretett pénzből béreltem fel – hét teljes évnyi távollét kell ahhoz, hogy az embert hivatalosan is halottnak nyilvánítsák.

Nem lepett meg, amikor megtudtam, hogy a mostohaanyám már számolja a napokat.

A levél utolsó mondatai napfoltként táncoltak a szemhéjam mögött.

Sajnálattal kell közölnöm önnek, Miss Grey, hogy az idő nem az ön oldalán áll. Amennyiben cselekedni kíván, minél előbb lásson neki!

Hét éve már, hogy utoljára otthon jártam. Hét év telt el apa halála óta. Hét éve nem lelek a kérdéseimre választ. Talán itt az ideje, hogy ezen változtassunk.

– Nincs idő szerelmes levelek miatt búslakodni! – viharzott be Annie. – A madame szeretné, ha még ma elkészülnél Lady Flintlock ruhájának hímzésével.

Annie nem épp úgy festett, ahogy az emberek többsége az óran-gyalokat elképzei. Alacsony termetű asszony volt, aki állandóan dü-hösnek tűnt. Hajába ősz tincsek vegyültek, és rémisztően kemény tekintettel meredt a világra. Nem mondanám melegszívűnek. Soha egyetlen kedves szava nem volt hozzám, és mégis, tizenegy éves ko-romban megmentette az életemet.

Egyedül érkeztem Londonba, csinos, elkényeztetett gyermekként, akinek fogalma sem volt a való világról. Szerencsémre Annie befoga-dott – azt mondta, csak átmenetileg –, és amikor rájött, hogy úgy öltök, akár az álom, szerzett nekem munkát Madame Solange-nál, a varrodában, ahol ő is dolgozott.

Volt érzékem a színekhez, érdekelt a legújabb divat, és ügyes ujjak-kal lettem megáldva. Miután Annie megmutatta pár kézimunkámat, Madame Solange beleegyezett, hogy segédvarrónőként alkalmazzon. Amikor új munkáltatóm megkérdezte, hogy hívnak, a sajátom helyett az édesanyám leánykori nevéen mutatkoztam be. Így lett Iris Scott-Hollandból Iris Grey, és én boldogan vettem le régi nevemet és régi életemet, akár egy télikabátot az év első napsütéses napján.

Hét év elteltével igencsak nagy lett a kereslet Madame Solange ruhái iránt. Alkotásaim sok pénzért cseréltek gazdát – nem mintha én olyan sokat láttam volna ebből a hatalmas összegből.

Az én feladatomban az, hogy hálás legyek a lehetőségért. És az is vagyok, tényleg.

Mindennap a kis műhelyben varrtam, a szivárvány színeiben pompázó szövetdarabokkal körülvéve. Örömeimet leltem ebben a foglalatosságban, ráadásul ez a munka tökéletes annak, aki az árnyékban kíván maradni. Senki sem kíváncsi az ujjakra, melyek a ruhákat varrják, és ez nekem teljesen megfelel így.

– Már majdnem kész – mondtam Annie-nek. Sebtében összehajtogattam a levelet, és elrejtettem egy hosszú, finom vörös selyem alá. – Időben kész lesz a holnapi ruhapróbára.

– Megint Lady Flintlock?! – lebegett be Claire, a bolt próbakisasszonya. – Ki nem állhatom, amikor neki kell mutogatnom a ruhákat. Undok, vén szipirtyó! Amikor legutóbb itt járt, azt mondta, hogy az a bájos kék ruha valószínűleg egész szépen festene olyasvalakin, aki kevésbé hasonlít egy igáslóra. – Claire szeme tágra nyílt elkeseredésében. – *Egy igáslóra!*

Claire édes teremtés; tizenhét éves, hatalmas őzikeszemekkel és sötét, göndör hajzuhataggal. Nem dolgozott olyan régóta a boltban, és még mindig barátkozni próbált velem. Annyira igyekeztem eltántorítani ebbéli céljától, amennyire csak tudtam.

A szökevényeknek nincsenek barátaik.

Épp ezért, ahelyett, hogy együttéreztem volna Claire-rel Lady Flintlock miatt, azon voltam, hogy a hangom ridegen csengjen, amikor válaszolok:

– Claire, Lady Flintlock az egyik legfontosabb vásárlónk. – *És egy gonosz, vén denevér,* tettem hozzá magamban.

Claire elvörösödött, és elmotyogott egy bocsánatkérést.

Visszafordultam az asztalomra kiterített hímzéshez – egy világos, citromsárga selyemből készült estélyihez, melyre ezernyi apró, sárga pillangót hímeztem. Az én ízlésemnek egy kicsit csicsás, de Lady Flintlock még sosem látott olyan virágot, tollat vagy fodrot, ami ne

nyerte volna el a tetszését. *Ha már lúd, legyen kövér*, így hangzik az életfilozófiája.

Legutóbbi látogatása alkalmával több száz kristálygyöngy felvarrását követelte. Madame Solange az egekig magasztalta a divat iránti érzékét, hozzácsapott még jó néhány guinea-t az árhoz, aztán rám parancsolt, hogy lássak munkához.

Claire közelebb merészkedett. Ujjai a hímzés felett lebegtek, de nem érintették a finom anyagot.

– Annyira gyönyörű – suttogetta. – Először nem értettem, hogy a madame miért rejteget ilyen külsővel a hátsó szobában. De azért, mert ilyenekre vagy képes. Hol tanultad?

– Az édesanyám tanított – feleltem, szememet az öltéseken tartva. Aprócska igazság a hazugságok tengerében.

Mihelyt elég idős lettem ahhoz, hogy tűt tartsak a kezemben, anyám megtanított varrni. Ha hímzésről volt szó, édesanyám igazi művésznek számított, én pedig annak szenteltem egész életemet, hogy megpróbáljak valamennyit visszaadni az ujjaimban rejlő varázslatból. Egy másik világban – egy olyanban, ahol a nők munkáját is megbecsülik – az édesanyám alkotásai galériák falát díszítenék. Fájó szívvel gondoltam vissza a hálószobámat ékesítő gyönyörű falikárpitokra, amelyek életre keltették a tündérmesék képeit: Rapunzel aranyló hajzuhatagát, ahogy aláomlik a torony ablakából, és Piroskát, aki mögött már ott ólálkodik a farkas – bundájának ezüstje éppen csak felsejlik az árnyékok között, de borostyánszín szemei árulkodóan csillognak.

Érdekelne, vajon mi történt velük, miután elszöktem. Helena valószínűleg elégette őket.

Megráztam magam, és figyelmemet visszatereltem az előttem fekvő selyemre. Szerencsére Claire értette a célzást, összeszedte a holmiját, és elindult, hogy otthon töltse az est hátralévő részét.

– Igaza van – helyeselt Annie a sarokból, ahol ő is épp a távozásra készült. – Micsoda veszteség, hogy itt kuksolsz hátul! Gondolj csak bele, milyen nagy hűhót csaphatnátok ti ketten Claire-rel! Az ő sötét hajával és a te szép, világos fürtjeiddel az emberek bármit megvonnának, amit csak eléjük tesztenek. Ruhák százait adhatnánk el!

– És ki varrná meg őket? – kérdeztem csípősen.

Annie csak fújtatott, és magára rángatta a kabátját. Tudta, hogy igazam van, és ezt örömmel konstatáltam. Kétség sem fér hozzá, hogy ha nem vennék hasznomat a háttérben, a madame kiküldene parádézni a vásárlók elé, de nem vállalhattam ezt a fajta kockázatot.

Ha a dolgok másképp alakulnak, most talán én is egy elegáns vásárló lennék, aki a naptárában fellelhető társasági eseményekhez keres ruhát – egy vagyonos márkai lányának valószínűleg bőséges ruhatára van szüksége. De én magam mögött hagytam ezt az életet azon az éjszakán, amikor megszöktem otthonról, és felszálltam a Londonba tartó éjjeli vonatra.

Városi életem első estéjét Madame Solange boltjának küszöbén kuporogva töltöttem. A díszes aranybetűkkel festett szavak vonzottak oda: A LEGJOBB VARRÓNŐK, A LEGFINOMABB ÖLTÉSEK EGÉSZ LONDONBAN. Órákig ücsörögtem ott a sötétben. Az éjjeli neszek hallatán a félelem egyre erősebben nehezedett rám. A vidéki zajok teljesen mások: róka csahol éles hangon az éjben, vagy egy faág veri kitaratóan az ablaküveget. Londonban hangok, puffanások, lovak és léptek zaja morajlott folyamatosan. Mire a nap felkelt, már félholt voltam a rémülettől.

Ekkor nyílt az ajtó, és én hanyatt estem, egyenesen Annie lába elé.

Ezt követően majdnem hét éven át rejtőztem Londonban, és a kevéske félretett pénzemem magánnyomozókat béreltem. Mindedig hármat fogadtam fel, hogy járjanak utána Helena múltjának, az

életének, még mielőtt hozzám ment volna az apámhoz; tudjanak meg mindent az első férjéről (Samuel Westonról, aki egyszerű báró volt) és az ő halálának körülményeiről; találjanak bármit, ami segíthet felfedni az igazságot, amiben a szívem mélyén biztos voltam: hogy Helena szerepet játszott apám halálában. De a nyomozók üres kézzel tértek vissza.

Igyekeztem nem túl sokat gondolni az otthonomra vagy a hatalmas örökségre, ami megilletett, de a legutóbbi levél tartalma kerek pereg kimondta: pár héten belül halottnak nyilvánítanak, és akkor a nő, aki megölte az apámat, győzedelmeskedik.

Megdörzsöltem a halántékomat. Későre járt, már félhomályban fogtam hozzá az utolsó pár öltéshez. A holdfény bevilágított az ablakon; ideje volt, hogy hazamenjek.

Összepakoltam, kiléptem a boltból, és gondosan visszazártam magam után az ajtót. Hideg este fogadott, és ködpaplan burkolta be London utcáit. Egy közeli utcai lámpa hősiezen küzdött a homállyal, és sikerült halovány, ezüstös glóriát rajzolnia maga köré, mely úgy szóródott szét a sötétben, akár parfüm az üvegből.

– Hahó, szépségem! – suttogta egy rekedtes hang a hátam mögött.
– Milyen csinos kis teremtés maga!

Megfordultam. Egy férfi tántorgott felém – idősebb ember volt, elnyűtt öltönyt viselt, és szemlátomást jócskán a pohár fenekére nézett már.

– Mondta már valaki, hogy olyan az arca, akár egy angyalé?

– Igen – feleltem. – Nem sok képzelőerő kell egy ilyen bókhoz. Ha most megbocsát, mennem kell.

– Én csak barátkozni próbálok – ráncolta a homlokát.

Kinyújtotta a kezét, és rátette a karomra.

Ezzel nagy hibát vétett.

Zsebkésem vékony ezüstpengéje egy szempillantás alatt a férfi nyakának szegeződött.

– Eresszen. El.

Úgy kapta el a kezét a karomról, mintha izzó szénbe markolt volna.

– Ugyan, ugyan. – A hangja elvékonyodott, mentegetőzése vinyogásnak hatott. – Erre semmi szükség, csak barátkozom, csak barátkozom.

– Nem keresek barátokat – léptem hátra, mire a férfi fellélegzett. A bicskámát továbbra is rászégeztem; a holdfény gonoszán villogott a pengén.

– Azt hittem, maga kedves kislány – dörmögte, és hátrálni kezdett. Kezeit védekezően emelte maga elé.

– Ezek szerint tévedett.

Úgy ingatta a fejét, mintha csalódást okoztam volna neki, végül sarkon fordult, és elsétált.

Kedves kislány. Micsoda bolond! Édesanyám mindig azt mondogatta, hogy a külső bizony megtévesztő lehet. Nos, erre én vagyok az élő példa. Sokat tanultam az évek során Londonban.

Ahogy azt a történetek is mutatják, az emberek általában azt hiszik, hogy olyan vagyok, mint egy csinos kis hímzés.

De nem vagyok olyan.

Én a tű vagyok.

Második fejezet

Három nap elteltével sem jutottam közelebb ahhoz, hogy eldöntsem, mitévő legyek.

Nem mehettem csak úgy haza, hogy aztán kijelentsem: nagyon is életben vagyok! Legjobb esetben Helena utál; legrosszabb esetben Helena egy könyörtelen gyilkos. Ugyan ki tudná megmondani, hogy meddig lenne képes elmenni azért, hogy eltitkolja az igazságot?

Aligha lehet biztonságosnak nevezni a városi életet, de mégis, maga a puszta gondolat, hogy Helenával éljek, sokkal kockázatosabbnak tűnt. Ha az apám képtelen volt túlélni mellette, akkor nem biztos, hogy jó esélyekkel indulnék.

Viszont nem voltam már naiv gyermek. Olyan erő rejtett bennem, amellyel számolniuk kellett. És *nem* állt szándékomban harc nélkül megvárni az apám emlékeitől. Helena nem győzhetett.

Nem egyszerűen az igazságra vágytam. Hanem bosszúra. Azt akartam, hogy szenvedjen, ahogy én is szenvedtem. Hogy veszítsen.

Ezek a gondolatok cikáztak a fejemben.

Aztán, ahogy az oly gyakran megesis az ilyen történetekben, közelépett a sors, és minden megváltozott.

Madame Solange boltjának egy elegáns épület adott otthont a londoni West Enden. Két évvel ezelőtt tettünk szert erre a helyre, amikor varrodánk sikerének köszönhetően egy, még a korábbinál is fényűzőbb környékre költözhettünk. A madame kirakatán látható felirat immár nem holmi üres kérdés volt csupán: valóban mi készítettük a legszebb kézimunkát Londonban.

A madame éles eszű üzletasszony volt, és az elmúlt két évben arisztokrata körökben is egyre népszerűbbé vált – az olyanok köreiből, akiknek nem számít a pénz. Akik imádják a puha, vörös bársonyüléseket, a ragyogó diófa és bronzberendezéseket és a szép porcelánból felszolgált teát egy kis Fortnum és Masonból hozatott citromos kekszszel. Akiket elbűvöl a tucatnyi vázából kandikáló, gazdagon virágzó rózsák mámorító szultánkenyérillata, és az exkluzivitás.

Az embernek időpontot kellett foglalnia a madame-hoz, és ő teljes figyelmével ajándékozta meg az illetőt. Az ügyfelek szerették a kreációit, amelyek pontosan az ő igényeiknek megfelelően készültek. Egyetlen kérés sem volt túl nehéz vagy túl extravagáns, egyetlen követelés sem volt túl botrányos.

A hátsó szoba, ahol dolgoztam, zsúfolt volt, és kevésbé elegáns, de tisztán és rendben tartottuk, amikor pedig megvettem a madame rózsáit, mindig költöttem egy-két fityinget valami vidám apróságra, mondjuk egy csokor százszorszépre, amit egy lekvárosüvegben a szoba sarkába tettem. A kis helyiségnek két ablaka is volt – a madame mindig azt mondogatta, hogy a művészeknek sok fényre van szükségük.

Azon a reggelen az őszi napfény szűrődött be rajtuk. Az a fajta fény volt, amely jellemző az évnél erre a szakaszára: erős, táncoló és aranyló, mint a szellő, amely átsuhan az érett búza felett.

Előző éjjel egy ruháról álmodtam, és amikor felébredtem, olyan tisztán élt a terve a fejemben, hogy szinte éreztem ujjaimmal a hűvös, sikamlós anyagot. Egy látszólag egyszerű ruha terve volt, opálos, krémszínű selyemből és többretegnyi légies tüllből, olyan halovány ezüstoffállal kivarrrva, melynek mintázatát csakis akkor lehet látni, ha rávetül a fény.

Elképzeltem, ahogy több száz apró üvegyöngyöt varrok rá, s azok lelőgnak majd a vállakról, hogy rövid ujjakat formázzanak, melyek megcsillannak minden mozdulatra, míg a nő, aki viseli, egy gyönyörű bálteremben táncol.

Nekiláttam, hogy papírra vessem a terveimet, ám ekkor Claire vágódott be a szobába teljes gőzzel; arca kipirult az izgalomtól.

– A madame azt mondta, szedjünk össze mindent, ami eladásra érdemes, de tüstént! – hadarta. – Itt egy hölgy, azt mondja, a lánya feleségül megy egy herceghez!

Annie és én azonnal felkaptuk a fejünket. Annie ruhákat szedett elő, és áttúrta a kalapdobozokat. Én máris egy gyönyörű, zsályazöld ruhába próbáltam belebújtatni Claire-t.

– El tudod képzelni? – kérdezte Claire, és beszívta a levegőt, miközben én a fűzősinórokat rángattam. – Mármost azt, hogy hozzámenjél egy herceghez? – csapta össze a tenyerét. – Akárcsak a mesékben. Ez a lány a legszerencsésebb széles e világon!

– Felteszem, ez a hercegtől is függ – feleltem, a tüket ajkaim közé szorítva, miközben óvatosan összehoroltam az elefántcsontszínű csipke redőit a ruha nyakvonalánál.

– Gyerünk, lányok! – bukkant fel Madame Solange, és tapsolt egyet. Félelmetes egy nő volt: magas termetű, dús idomú, és tetőtől talpig feketébe öltözött. – Ez egy olyan ügyfél, akit érdemes megszerelni! Ha ez most jól sikerül, akkor már készen is állunk a következő

szezonra! – Sötét szeme vidáman csillogott, mondanivalójában erősen érződött munkásosztálybeli akcentusa.

Madame Solange épp annyira francia, mint egy tányér Yorkshire pudding, de a legelegánsabb ruhaszalonnok mind divatos francia tervezővel dicsekedhettek, és Madame Solange nem akart csalódást okozni a vásárlóinak. Hamis akcentusa vaskosan hangzott; olyan vaskosan, akár kenyéren a túl sok vaj – az a fajta, amelyiken fognyomokat hagy az ember.

Azt is mondta, hogy özvegy, bár erre nem szolgált bizonyítékkal. Így mennek a dolgok a városban. Itt az ember az lehet, aki lenni akar. Épp olyan könnyen engedheti el a múltját, mint egy tollpihét a tenyéréből – az ember csak kitarja az ujjait, és a toll már el is repül.

– Iris! – A madame hangja élénken csengett, és még csak meg sem közelítette azt a mézesmázos hangszínt, melyet az ügyfeleinek szánt. – Gondoskodj róla, hogy kikerüljön a rózsaszín selyem is. Jól illik majd a kisasszony bőrszínéhez, és Lady Scott-Holland külön kérte, hogy pasztellszínek legyenek.

Hirtelen megállt körülöttem a világ.

Megdermedtem.

A madame csak beszélt tovább, de a tűpárna kiesett a kezemből, pattant egyet a padlón, és keresztülgurult a szobán, míg meg nem állt az asztal alatt. A fülemben egy dühös méhraj zúgott.

Megtántorodtam, a lábam majdnem kiszaladt alólam.

Claire utánam nyúlt, és megfogta a karomat.

A szája mozgott, de beletelt egy pillanatba, mire megértettem, mit mond.

– Iris... Iris? Jól vagy? Falfehér lettél!

– Csak egy kicsit megszedültem – sikerült kinyögnöm végül. – Azt mondta, Lady Scott-Holland? – Elégedetten konstatáltam, hogy a hangom majdnem teljesen nyugodtnak hangzott.

– Igen. – A madame okos szeme összeszűkül. – Mit tudsz róla?

– Nem sokat. – Lehajoltam, hogy felvegyem a tűpárnámat, arra használva ezt a pillanatot, hogy megzabolázzam a vonásaimat, és közbömbös arckifejezést erőltessek magamra. – Csak annyit, hogy van két lánya – egyenesedtem fel. Immár a légzésem is újra normális volt. Úgy tűnt, Madame Solange hírneve végre eljutott a mostohaanyám fülébe is.

– Igen – helyeselt a madame, aki szemmel láthatóan elvesztette az érdeklődését a beszélgetés iránt. – És nincs meglegedve a varrónője munkájával, szóval ne is vesztegessük tovább az időt! Ideje megkopasztani ezt a csirkét! – S azzal kivonult a szobából.

Claire ott ügetett a nyomában.

– Suhanj, Claire, *subhanj!* – hallottam a madame motyogó szidalmát. – Nem akarunk több átkozott lovas megjegyzést, nem igaz?

Claire lassított, és valamiféle hervatag mozdulatot tett a karjával, ami, felteszem, eleganciát volt hivatott sugallani.

Egy pillanatig hezitáltam, majd nesztelen léptekkel követtem őket, megbújva a pazar, vörös bársonyfüggönyök mögött, amelyek elválasztották a hátsó és az elülső szobákat.

– Áhhhhh, Madame Scott-'Olland! – Összerezcentem, ahogy Madame Solange akcentusa megtörte a csendet. – Igazán örvendetes számomra, 'ogy fogad'hatjuk szerény mű'elyünkben!

– Nagyszerű dolgokat hallottam önről, madame.

Ez a hang. Ez a hűvös, dallamos hang. Hirtelen megint tízévesnek éreztem magam.

Előrébb araszoltam, elhúztam a függöny csücskét, és meghúzódtam az árnyékban.

Helena háttal állt nekem. Magas volt, és elegáns ruhát viselt, amely barackszínű selyemből készült. Loknikba tűzött haja a hátára omlott,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

és még mindig éppen olyan sötét volt, mint amilyenre emlékeztem. Nem láttam egyetlen ősz hajszálat sem. Amikor egy kicsit elfordult, és megláttam arcának profilját, megdöbbenem. Milyen fiatalnak tűnik! Felteszem, gyerekszemmel minden felnőtt öregebbnek néz ki, mint az országút, de Helena nem lehetett több negyvennél, és fiatalabbnak látszott a koránál. Az arca fejedelmi volt, határozottan kirajzolódó állal és szájjal. Sötétzöld szemeit hosszú, fekete szempillák keretezték. Még mindig gyönyörűen festett.

Valami fellobbant bennem.

– A lányom mindenből a legjobbat érdemli! – jelentette ki Helena. Ekkor megláttam Agathát, ott állt az anyja mellett. Ujjjaival végigsimította a szövetdarabokon, melyeket a madame kikészített nekik. Cassie-nek viszont nyoma sem volt.

Agatha nem az a gyermek volt már, mint aki az emlékeimben élt. Fiatal nővé érett, majdnem huszonegy éves volt. Annak ellenére, hogy mennyire hasonlított az édesanyjára, alig ismertem fel; a szája lágyabb ívű, a szeme kisebb és inkább szürke, mintsem zöld. Elmosolyodott Helena szavai hallatán, de olyan önelégült mosollyal, amitől a lábujjaim begörcsöltek kényelmes csizmámban.

– 'Ogyne, természetesen! – értett egyet Madame Solange. – Minálunk nagy figyelmet szentelünk majd a mademoiselle-nek. Különleges vendégük képtelen lesz levenni róla a szemét.

Agatha elégedetten kuncogott, Helena pedig elmosolyodott.

– Természetesen számítok a diszkréciójára – búgta halkán, és a madame komolyan bólintott. – Amikor az ember arra készül, hogy vendégül lásson az otthonában egy herceget, alaposan ki kell tennie magáért. Két hétig tartó mulatságot rendezünk kenti birtokunkon, amelyből a lehető legtöbbet kell kihoznunk! Természetesen lesz egy nagyszabású bál, csakúgy, mint elegáns fogadások, vacsorák, ebédek,